

DADZIS

Noskanējis
imantslochmelis@inbox.lv

SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPŠ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠ

© LKP CK izdevniecība
«Dadzis», 1986.

Nr

— Skolā, skolā iesim mēs! ...

CIEN. «DADŽĪT»!

«DADŽĪT»!

8. augustā no pulksten 17.30 līdz 20.00 ar sabiedrisko transportu apbraukāju piecus «Preses apvienības» kioskus. Trīs kioski jau bija slēgti, bet divos, kur paredzēta benzīna talonu pārdošana, talonu «A-76» nebija.

Agrāk talonus zināmās vietās varēja nopirkt benzīna tankos un speciālos kioskos visu diennakti bez grūtibām. Tagad tos pat dienā grūti dabūt!

J. NOLBERGS,
Rīgā

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

«DABA NAV MUĻĶE»—

šo svarīgo atklājumu «Dadzis» darīja zināmu 10. numurā.

Sadzīves pakalpojumu ministra vietnieks b. I. Bočarovs raksta, ka «Dadža» feļetons atbilst patiesībai. Rajonu sadzīves pakalpojumu kombinātiem dots rīkojums apavu remonta darbnīcās veikt sagatavošanas darbus, lai tur varētu nodot remontā somas ar bojātiem rāvējslēdzējiem. Somu pieņemšanai jāsākas 1. septembrī.

««DADŽĪT»!

Nesen gribēju paēst pusdienas, bet... Pirmkārt, apēdīti jau sabojāja nemazgātās dakšiņas. Tālāk vēl trakāk: solanka saskābusi, biļšteks iesmacis, saldaiss ēdiens vispār nebija lietojams... — tā par kafējnīcas «Luna» apmeklējumu žurnāla 11. numurā rakstīja A. Majore.

Rīgas pilsētas izpildkomitejas Sabiedriskās ēdināšanas trestu pārvaldes priekšnieka vietniece I. Altemente ziņo, ka minētie fakti apstiprinājušies. Par apetītes bojāšanu klientiem kafējnīcas pavārēm M. Golubevai, T. Rakiņskai, N. Soldānei, I. Urtānei izteikts rājiens un noņemta premiālā piemaksa par jūlija mēnesi 100% apmērā. Ražošanas vadītājas vietniecei L. Dzelvei izteikts aizrādījums, un arī viņa paliks bez prēmijas. Trauku mazgātājas savukārt beidzot ir iepazīstinātas ar instrukciju, kā pareizi jāmazgā trauki...

Sā gada 10. jūlijā aiznesu 4. stikla taras pieņemšanas punktā Vidzemes kolhozu tirgū nodot tukšas pudeles. Pieņēmējs V. Špakovs vienu pudeli papētīja un nolika sev blakus. Tas nozīmēja, ka tā jau pārtapusi par brāķpudeli. «Stikla masā ir gaisa burbulis!» viņš paziņoja.

Pudeli pieņēmējam neatstāju, bet devos uz Rīgas pilsētas Vietējo tirdzniecības uzņēmumu pārvaldi. Pārvaldes darbinieces bb. Eglīte un Kostomarova pudeli apskatīja un atzina par derīgu. Tad kopā devāmies atpakaļ uz pieņemšanas punktu. Tā kā gaisa burbulis nebija vairs saskatāms, pieņēmējs pudeli uzlika uz konveijera lentas un tā ieslīdēja noliktavā. Šādi gadījumi ar pieņēmēju V. Špakovu jau atkārtoti šīs vairākkārt un pārvaldes darbinieces bieži šādas pseido-brāķpudeles atzinušas par derīgām.

Cien. «Dadžīt», palūdz, lai pārvaldes vadība pudelu pieņēmējus vairāk kontrolē. Citādi pudelu pieņemšana var pārvērsties par bezstrādes ienākumu zvejošanu.

K. VELDRE,
Rīgā

«VAKARI PIE EZERA»

Sā gada 12. numurā «Dadzis» bažījās, ka jaukie mednieku un makšķernieku vakari uz Kaniera ezera draud izvērsties par īstu vakaru vietējo ciemu iedzīvotājiem.

Latvijas PSR Mežsaimniecības un mežrūpniecības ministrs b. L. Vītols savā atbildes vēstulē atzīst, ka «... nepieciešami papildu izpētes darbi par Kaniera ezera ūdens līmeņa un apkārtnējo platību gruntsūdens līmeņu sakarībām.

Izpētes darbus pēc ministrijas pasūtījuma veiks institūts «Meliorprojekts» no 1986. g. oktobra līdz 1987. g. oktobrim un iesniegs priekšlikumus par Kaniera ezera eksploatācijas režīmu un apkārtnējo platību meliorācijas pasākumiem.»

Nu ko, atliek tikai piebilst — labāk vēlāk nekā nekad!

«VELNA NEDARBI»

bija aprakstīti «Dadža» 13. numurā.

Kā ziņo Latvijas PSR Komunālās saimniecības ministrijas Komunālās saimniecības pārvaldes priekšnieks I. Konopļins, velns ir apvainots nepamatoti. Nedarbus, tirdzības Aizputes pilsētas ūdenssakas, pastrādājis meistars A. Bogdanovs, kas nodarbojies ar pierakstījumiem.

Šajā sakarībā A. Bogdanovs notiesāts ar brīvības atņemšanu uz diviem gadiem. Ekonomiste V. Ruperte, kas uz meistara izdarībām skatījās caur pirkstiem, sodīta administratīvi.

NO «DADŽA» ALBUMA

Jau otru gadu Saldus MRS Kursiņu mežniecība Ezeres clemā ierīkojusi kokmateriālu novietni. Kursiņu mežniecības darbinieki domā, ka viņi uz mežniecībai piederošās zemes var atļauties visu — arī besaaimniecisku ricību!

Z. BALOŽA foto

LATVIJAS PSR TIRDZNIECĪBAS MINISTRIJAS PĀRTIKAS PREČU TIRDZNIECĪBAS PĀRVALDES PRIEKŠNIEKAM b. F. MEDNIM

GODĀJAMĀIS

b. F. MEDNI!

Sā gada 10. numurā tika publicēts feļetons par iesaiņojamā materiāla problēmām. Tā kā veikalos trūkst piemērota lieluma papīra kulišu, nelielu pirkumu iesaiņošanai nesaaimnieciski tiek izmantots ietinamais papīrs.

Pēc feļetona publicēšanas saņēmu Jūsu atbildi:

«Uz žurnāla «Dadzis» 10. numurā ievietoto rakstu «Slikti gan šā, gan tā» paskaidrojam, ka ražošanas kombināts «Tirdzniecības tehnika» izgatavo un piegādā tirdzniecības organizācijām papīra kulītes viena un divu kilogramu tilpumam, bet neliela apjoma preču iesaiņošanai — pēc speciāliem formātiem iesaiņojamo papīru.

Tehnisku lemeslu dēļ ražošanas kombināts «Tirdzniecības tehnika» neliela tilpuma papīra kulītes neizgatavo.

Tirdzniecības organizācijām dots norādījums novērst rakstā «Slikti gan šā, gan tā» minētos trūkumus un nodrošināt racionālu iesaiņojamā materiāla izmantošanu veikalos.

Atbilde ir visnotaļ lietišķa. Tiesa, nelielu izmēru papīra kulišu nav, toties ražošanas kombināts «Tirdzniecības tehnika» piegādā pēc speciāliem formātiem sagrieztu iesaiņojamo papīru. Tā kā tirdzniecības organizācijām dots

norādījums novērst trūkumus un nodrošināt racionālu iesaiņojamā materiāla izmantošanu, jautājumu varētu uzskatīt par nokārtotu.

Diemžēl īstenībā stāvoklis ir mazliet citāds. Jā, ražošanas kombināts «Tirdzniecības tehnika» patiešām izgatavo viena un divu kilogramu tilpuma papīra kulītes, bet, kas attiecas uz speciāla formāta papīru neliela apjoma preču iesaiņošanai, tad, god. b. F. Medni, — ticat, vai ne — veikalos to pat ar uguni nevar atrast. Arī veikalā darbinieki neatceras, ka tādu būtu redzējuši. Ir vienīgi papīra ruļļi un lielas loksnes, ko pārdevējas griež mazākos gabalos ar nažiem, šķērēm un žiletēm, kā nu katra prot un var.

Tagad daži vārdi par Jūsu norādi, ka tirdzniecības organizācijām uzdots rakstā minētos trūkumus novērst. Lai šos trūkumus patiešām varētu novērst, veikalā jābūt kvalitatīvi sagrieztam iesaiņojamam papīram. Kamēr papīrs būs jāgriež pašām pārdevējām, nevar būt runas ne par papīra racionālu izmantošanu, ne mūsdienīgu tirdzniecības kultūru.

Ceru, ka Jūs, godājamais b. F. Medni, tam piekritīsiet.

Ar patiesu cieņu
DADŽIS

MEK, MEK, MEK

Mēdz teikt, ka laucinieki esot nopietni jaudis, taču savu reizi arī viņiem patīk pajokot un uzdot vienu otru āķīgu jautājumu. Tāpēc nebrīnīsimies, ja dažs labs tēvocītis, bārdā smīnēdams, mums pajautās:

— Kā jums šķiet, vai kolhoznieku piemājas saimniecībās pēc pāris gadiem būs desmit vai divdesmit tūkstoši kazu?

Te nu nekādā ziņā nedrīkst atbildēt, ka tagad, divdesmitā gadsimta beigās, kazu ziedu laiki ir pagājuši uz neatgriešanos. Ja mēs tā teiksim, tēvocītis mūs aizvedīs uz kādu no jaunceltajiem kolhozu celiem, parādīs glītu kūtiņu un sacīs:

— Lūk, tas ir pierādījums, ka tuvākajā laikā piemājas saimniecībās mēkšķēšana skanēs biežāk nekā maušana! Kāpēc? Tāpēc, ka jaunajās standartkūtiņās gotiņai ir drusku par šauru, bet kaza tur justos lieliski. Tiklīdz lopīņu turētāji to sapratīs, neizbēgami siīs kazu lielā stunda.

Mēs, protams, varētu iebilst, ka jaunās kūtiņas projektētas un celtas, stingri vadoties no spēkā esošajiem celtniecības normatīviem. Tie nosaka, ka piemājas saimniecību kūtiņas platība nedrīkst būt lielāka par 30 kvadrātmetriem. Ceļot lielākas kūtiņas, tiktu pārtērēti būvmateriāli, bet tie šodien laukos ir liels deficīts.

To visu mēs tēvocītim varētu paskaidrot, taču labāk tā nedarīsim, jo citādi viņš uzdos vēl āķīgāku jautājumu:

— Bet vai tā nebūs kļedzoša būvmateriālu iznīkošana, ja gotiņai domātā kūtiņā stāvēs kaza?

Nu ko tad mēs atbildēsim! Liekot roku uz sirds, mums būs jāatzīst, ka jaunās kūtiņas tomēr ir par mazām — gotiņu, cūku, aitas un vistās izvietot 30 kvadrātmetros ir ļoti, ļoti grūti. Turklāt kūtiņā vēl jāglabā siens, salmi un pakalšu kūdra, jo kūtsaugšā to visu sabāzt praktiski nav iespējams.

Nav izslēgts, ka mēs atcerēsīmes arī nepatīkamo patvaļīgās būvniecības problēmu. Ja lauku cilvēks nedzīvo jaunajā celiņā vai tuvu centram, viņš vecās, pussabrukušās kūtiņas vietā bieži vien paklusām uzceļ jaunu. Tieši tik lielu, cik pieļaujamā lopīņu skaita turēšanai tas nepieciešams. Tā, protams, ir patvaļīga celtniecība, tāpat nelikumīga un visnotaļ nosodāma rīcība, par ko vainīgais ir pelnījis sodu un sabiedrisku nopēlumu.

Bet, ja kolhoznieks būtu varējis izvēlēties savai saimniecībai piemērotu kūtiņas projektu, nekāda nelikumība nebūtu notikusi. Viņš, sacīsim, atšķirtu īpašu katalogu, no pārdesmit projektiem izvēlētos piemērotāko un ķertos pie darba. Konfliktu situācija vispār nevarētu rasties!

Diemžēl pagaidām šāda kataloga nav, ir vienīgi stingri noteikti kūtiņu celtniecības normatīvi, ko daudzi kolhoznieki uzskata par nepārdomātiem. Tāpēc nemēģināsim bārdā smīnošo tēvocīti pārliecināt, ka viņa jautājumi ir nopietni, labāk drusku palauzīsim galvas! Tāpat tēvocītis grib zināt, cik kazu piemājas kūtiņās mēkšķēs — desmit vai divdesmit tūkstoši! Iesim zelta vidusceļu un atbildēsim ļoti gudri:

— Piecpadsmit tūkstoši!

Starp citu, būtu labi, ja arī speciālisti, kas nosaka kūtiņu celtniecības normatīvus, nekristu galējībās, bet izvēlētos veco labo zelta vidusceļu. Tad nebūtu jāuzdod ne āķīgi jautājumi, ne jāraksta fejetons par mākslīgi radītu problēmu.

A. VECKUMELŠ

— NU KO JŪS TO MŪSU JORIŅU! TAI TAČU NAV PASAULES LĪMEŅA...

E. RUSMANIS

IECIRKŅA ĀRSTS

I. MELOGAILIS

BRAUCIENS UZ PĒRNAVU

Pēc vasaras brīvdienām skolēniem atkal klāt skolas laiks. Vasaras izpriecas cauri un prieki galā. Atkal sāksies nopietns darbs. Bet skolotāji jau pirmajās mācību gada dienās ievēroja divainu parādību — te viens, te otrs skolēns pēkšņi pazūd. Ne ziņas, ne miņas! Bet nākamajā rītā pazudušais atkal sēž savā solā. Skolotāji sāka pētīt viņuprāt divaino parādību. Vispirms viņi sāka skolēnus izjaudāt. Bet skolēni, gluži kā sarunājuši, klusēja. Tikai dažī dūšigākie izaicinoši teica:

— Kāpēc jums visādā ziņā gribas zināt, kur mēs bijām? Vecāku zīme par nokavēto dienu taču mums ir!

Skolotāji saprata — no saviem audzēkņiem viņi neko neuzzinās. Tāpēc nolēma parunāt ar vecākiem.

Bet arī vecāki nebija noskaņoti uz atklātību. Viņi izvairīgi raustīja plecus un plātīja rokas. Tikai ar lielu neatlaidību izdevās izspiest kautrīgu atzišanos:

— Mēs bijām aizbraukuši vienas dienas ceļojumā ar motorkuģi uz Pērnavu...

Tātad skolēni kopā ar vecākiem braukuši uz Pērnavu. Bet lietas bū-

bija skaidra. Kāpēc ekskursijā nevarēja braukt brīvlaikā? Skolotāji zināja, ka šādu braucienu organizē Rīgas Ceļojumu un ekskursiju birojs, tāpēc devās aprunāties ar šī biroja darbiniekiem.

Rīgas pilsētas Ceļojumu un ekskursiju biroja darbinieki visu izskaidroja pāris vārdos.

— Redzat, — viņi teica, — vasarā, skolēnu brīvlaikā, biļetes cena ir divpadsmit rubļu, bet, kad skolās sākušās mācības, septembrī un oktobrī, tikai piecus rubļus. Arī mēs uzskatām, ka tas nav loģiski, bet Upju kuģniecības vadība, kas nosaka biļešu cenas, domā, ka viss ir pareizi!

L. BULIKINA

Kēniņš Zālamans un **pulex** **irritans**

Kā jums šķiet, vai ir iespējams brāķdari nokert aiz rokas? Pilnīgi pareizi — nav iespējams! Taisnība gan, dažreiz liekas, ka šītais un nevienš cits ir tas, kas taisa brāķi. «Grābiet viņu!» tādās reizēs skan neganti kliedzieni, «un marš pie kauna stabal!» Bet, kad grābjamais ir nogrābts, izrādās, ka niknums mums aptumšojis prātu un mēs esam nogrābuši nevainīgu cilvēku. Ķeram nākošo — tas pats dieviņš. Un tā galu galā mēs noplātām rokas un nopūšamies: «Pateikt, kurš ir brāķdaris un kurš nav, spētu vienīgi gudrais kēniņš Zālamans, bet viņš, nabadziņš, ir miris...»

Jā, kēniņš Zālamans patiešām ir miris, tur mums būtu taisnība, taču pateikt, kurš īsti ir brāķdaris, arī viņš nespētu. Nekad un nemūžam!

Ja kāds tam netic, lai palasa senos pergamentus. Tajos ir rakstīts, ka kēniņš pratis ļoti gudri tiesu spriest. Viņš uzklaustījis sūdzētāju, uzklaustījis apsūdzēto, pakastījis pakausi un pasludinājis zālamanski gudru spriedumu. Bet kādu dienu deviņi simti trīsdesmit piektajā gadā pirms mūsu ēras pie kēniņa grieziests piestu meistars Jevraīms ar sūdzību par blēdīgo sīktirgotāju Oziēlu. Kēniņš, kā jau tas kēniņam pieklājas, sēdējis tronī. Sūdzētājs kritis uz vaiga valdnieka priekšā un teicis šos vārdus:

— Ak, kēniņ, gudrākais pār visiem kēniņiem! Es esmu meistars Jevraīms un leju bronzas piestas no alvas un vara, ko rok tavā vārdā nosauktajās raktuvēs.

— Tu runā patiesību, ak, piestu meistars Jevraīm! — kēniņš Zālamans sacījis. — Jā, minētājās raktuvēs patiešām rok varu. Vai tas varš piestām nav derīgs?

— Ir derīgs, ak, kēniņ! — Jevraīms atbildējis. — Bet, lai tiktu pie labas piestas, alva un varš vispirms jāizkausē, jāsajauc un jāielej veidnē. Kamēr lējums atdziest, trejdeviņas reizes jāskaita buramvārdi: «Umbul, vumbul, miets! Cumbul, bumbul, ciets!» Ja buramvārdus trejdeviņas reizes neskaita, piestas kā nākas nesacietē.

Taču man skaitīšana allaž sajūk, jo mani briesmīgi kož blusas!

— Ak, piestu meistars Jevraīm! — kēniņš Zālamans iesaucies. — Es nenieka nevaru tev līdztēt, jo blusas saukt pie tiesas nav iespējams!

— Nesauc pie tiesas blusas, ak, kēniņ, sauc pie tiesas sīktirgotāju Oziēlu! — piestu meistars Jevraīms pazemīgi teicis un pakastījis sānus.

— Viņš, blēdis, man pārdeva blusu pulveri, bet tas ir draņķis, ne pulveris!

Kēniņš Zālamans tūdaļ trīs reizes sitis zizli pret grīdu — bliuks, bliuks, bliuks! — un sargiem pavēlējis atvest blēdīgo sīktirgotāju Oziēlu.

Un nav paspējusi kēniņa ēzeļmāte pils pagalmā trīs reizes iebrēkties, kad Oziēls jau bijis klāt un kritis uz vaiga valdnieka priekšā.

— Pielicies, ak, blēdīgais sīktirgotāj Oziēll! — kēniņš Zālamans tam sacījis. — Teic jel, kāpēc tu piestu meistaram Jevraīmam pārdevi blusu pulveri, kas patiesībā ir draņķis, ne pulveris?

— Esmu nevainīgs kā rīta rasa, ak, kēniņ! — sīktirgotājs Oziēls atbildējis un pakastījis muguru. — To pulveri sauc «Antipulex», tas ir iebērts teļādas maisiņos un uz katra maisiņa stāv rakstīts: «Vislabākais līdzeklis pret blusām. Taisīts pēc kukaiņu indētāja Magafeta receptes.» Ja pulveris nekam neder, ak, kēniņ, tad vajag pie tiesas saukt nevis mani, bet kukaiņu indētāju Magafetu!

Bliuks, bliuks, bliuks! — kēniņš Zālamans tūdaļ trīs reizes sitis zizli pret grīdu. Kēniņa ēzeļmāte pils pagalmā nav paspējusi trīs reizes iebrēkties, kad Magafets jau bijis klāt un kritis uz vaiga valdnieka priekšā.

— Pielicies, ak, kukaiņu indētāj Magafet! — kēniņš Zālamans tam sacījis. — Teic jel, kāpēc blusu pulveris «Antipulex», kas taisīts pēc tavas receptes, nekam neder?

— Lai man bārda izkrīt, ak, kēniņ, ja es tur esmu vainīgs! — kukaiņu indētājs Magafets iesaucies un pakastījis kāju. — Pulveris «Antipulex» sastāv no visindīgākajām vielām: no zilum-

zāles, no drīģenēm, no velna rutka, no čūsku zobiem un krupju kauliem. Ja minētās vielas izžāvē un rūpīgi sagrūž pulverī, blusas, jeb, zinību vīru valodā izsakoties, Pulex irritans, ir lemta acumirkļīgai nāvei. Taču pulvera taisītājs aptieknieks Goliatanāns strādā noziedzīgi pavīrs: viņš izžāvētās vielas kārtīgi nesagrūž, tāpēc blusas no pulvera «Antipulex» nevis iet bojā, bet vairojas. Sauc, ak, kēniņ, aptieknieku Goliatanānu pie tiesas un sodi viņu ar visu savu kēnišķīgo bardzību!

Un atkal kludzējās kēniņa zizlis, un aptieknieks Goliatanāns pēc brītiņa gulējis uz vaiga valdnieka priekšā.

— Pielicies, ak, aptieknieks Goliatanān! — kēniņš Zālamans tam sacījis. — Teic jel, kāpēc tu kārtīgi nesagrūd izžāvētās zilumzāles, drīģenes, velna rutku, čūskas zobus un krupju kaulus? Kāpēc tu ražo brāķi?

— Tāpēc, ak kēniņ, ka piestu meistars Jevraīms man iesmērējis nederīgu piestu, — aptieknieks Goliatanāns atbildējis un pakastījis vēderu. — Tā piesta ir tik mīksta, ka tajā pat zvirbuļa olu nevar pārsist! Jel sauc pie tiesas bezgodīgo Jevraīmu un liec viņam uzskaitīt trejdeviņas reizes!

Kēniņš Zālamans jau gribējis sist zizli pret grīdu, bet attāpies, ka piestu meistars Jevraīms stāv tepat blakus tronim.

Kā vienmēr pirms sprieduma pasludināšanas kēniņš Zālamans domīgi pakastījis pakausi. Pakastījis vienreiz, pakastījis otrreiz, tad sācis kasīt sānus, muguru, kājas un vēderu.

Juzdams, ka nupat vairs nav labi, kēniņš trīs reizes sitis zizli pret grīdu un sargiem pavēlējis:

— Jel dzeniet viņus mudīgi prom!

Tā tas ir bijis, un tā tas ir noticis. Un tāpēc neteiksim, ka vienīgi gudrais kēniņš Zālamans spētu pateikt, kurš ir brāķdaris un kurš nav. Nē, mīļie, to viņš nespētu vis!

— KĀ NAV! UN KABATAS NAUDAS, KO DEVA TEV SENCIS!
— KOPŠ ATKLĀJĀS, KA VIŅŠ IEBRAUCIS VALSTS KABATĀ...

LĪDZĪBA PAR PĪPĒŠANU

Reiz jaunais Ahmets, smēķa dūmos tinies,
Uz ceļa satiek sirmo Nasredinu
Un jautā gudriniekam cerīgi:
— Val pīpēt kaltīgi vai derīgi! —
Par prieku pīpmanim skan sprīdums īss:
— Jā, derīgi, un lemesli ir trīs.
Vispirms man jāsaka — nav ledomājams,
Ka zaglis lauztos smēķētāja mājā.
Un otrkārt — kurš allaž pīpē drošs,
To nikni suņi rej, bet nesakož.
Bet treškārt, — hodža uzsit šim uz pleca,
— Ar smēķi mutē cilvēks nenoveco ...

No ķešas Ahmets tabakmaku rauj,
Un atkal dūmu mākonis to skauj.
Grib dzirdēt pulsīs Nasredinu telcam,
Kāpēc gan pīpētājiem dzīvē veicas.
— Tev paskaidrošu, jaunekli, labprāt.
Tu ledomājies: jaundaris ir klāt,
Grib naktī lelavitles mājā slepus,
Bet saimnieku sāk mocīt negants klepus.
Jo pīpētājs viņš tiešām zvērīnāts.
Un zaglis saka sev: «Nu, kur man prāts!
Es ceru: citur pamatīgs būs ķērlens,
Te mani sagaidīt var tikai pērlens.»
Tad Ahmets ziņkārīgi valcā šim:
— Bet kāpēc suņi nekož pīpmanim!
— Gan rokas trīc, gan kājas smēķētājam,
Bez nūjas neiet laukā viņš no mājām.
Lai arī krānči nikotīnu nīst,
Neviens zem rungas negribēs vis list.

To Ahmets klausās bijīgi un klusi,
Sen cigarete mutē apdzisusi.
— Kā pīpētāji jauni palikt prot,
Ja visiem citiem lemts ir novecot!

— Es paskaidrošu tev un liec aiz ausīm,
Cik pīpētājiem liktenis ir šausmīgs:
Kāss moka tos, tie dreb, un spēki zūd —
Pat gribēdami nespēj veci kļūt,
Jo jaunībā jau lēnām izlaiž garu.
Tev arī pareģot to pašu varu:
Tev novītusi seja, pats tu vājš —
Pie sevis Allahs drīz vien aicinās. —

Tik nelāgi nav mūžam Ahmets juties,
Viņš cigareti ārā splauj no mutes,
Prom tabakmaku nikni aizsviež pats
Un svēti solās nepīpēt nekad.

Viņš vārdu tur — bez smēķa dienas vada
Un nodzīvo slimt astoņpadsmit gadu.

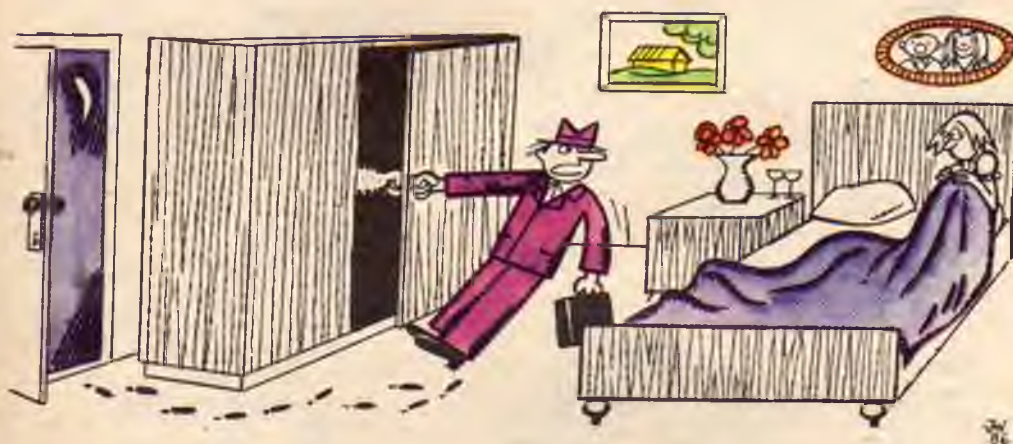
Vēl ilgāk dzīvotu zem saules šis,
Ja nelespertu nikīgs kamiells —
Krit Ahmets, rau, uz mutes arikā,
Un slīkstot pārtrūkst dzīve svarīgā.

Jūs varat lelbist: kamielli ir muļķi.
Bet ne jau viņi cigaretes ļūķē.
Šī senā līdzība nav joks vai māņi, —
To legaumējiet, Ahmeti un Jāņi!

No ukraiņu valodas atdzejojis
Arnolds Auziņš.

G. VINDEDZIS

— KAS TAGAD PAR SKAPJIEM! DURVIS NEVAR DABŪT VAĻA!

I. MELGAILIS

Nav nekā tik slihta, no kā nevarētu izspiest sev labumu.

Virzienu var parādīt arī ar īkšķi ... starp rādītāju un vidējo pirkstu.

Arī atpalcējiem ir savi sekotāji.

Labotam ticēt var tad, ja remontu izdarījis meistars par attiecīgu samaksu.

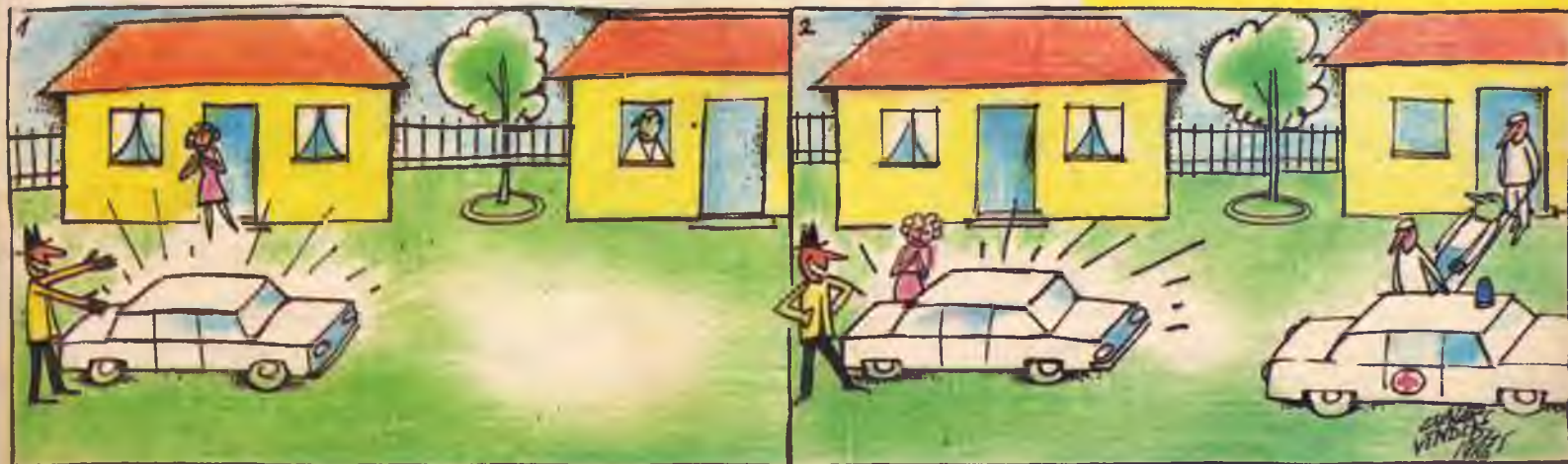
Labāk solīdi apved ap stūri nekā rupji vazā aiz deguna.

Ko līdz, ka viss ir skaidrs, ja nekas nav zināms.

Nav viegli turēt sevi grožos, ja kāds tos rausta.

Nepietiek pielikt rokas pie darba, vēl vajag, lai tās nestāvētu dīkā.

ARMĪNS LEJIŅŠ

G. VINDEDZIS

Kur palika mežs

Kad Rīgas vagonu rūpnīcas dārkopības sabiedrība «Draudzība» lūdza iedalīt papildu teritoriju sabiedrības paplašināšanai, nekas neliecināja par briesošajiem notikumiem.

— Šeit, šeit un šeit būs mazdārziņi, — iniciatīvo personu grupa stāstīja ministrijās un resoros. — Bet šeit, šeit un šeit būs saudzējamie meža nogabali divi komats deviņu hektāru kopplatībā. Ierīkosim sporta laukumus, aktīvās atpūtas laukumus...

Vārdu sakot, iecerētais atgādināja istu paradīzes dārzu. Ar dārkopības ievām un ādāmiem. Bez šaubām, tērptiem divdesmitā gadsimta astoņdesmitajiem gadiem atbilstošos bikini un sporta biksītēs.

Tas bija tik gleznaini, ka ministrijas un resori deva savu piekrišanu zemes atsavināšanai. Tika izstrādāts ģenerālplāns un ar Rīgas rajona izpildkomitejas lēmumu papildu zemes gabals iedalīts sabiedrībai «Draudzība». Pēc tam no tās atdalījās kā patstāvīga dārkopības sabiedrība «Allaži».

Un te nu sākās brīnumi. Jaunā dārkopības sabiedrība vēl nebija sanākusi kopā uz savu pirmo kopsapulci, bet priekšsēdētājs tai jau bija — Nikolajs Pasinkovs. Viņš tūdaļ savāca no sešpadsmit biedriem skaidrā naudā bez jebkādas iegrāmatošanas pa septiņsimt rubliem. Kopā vienpadsmit tūkstošus divus simtus. Krietns ieguldījums melnajā kasē.

— Ta vajadzēja, — Rīgas vagonu rūpnīcas arodkomitejas priekšsēdētāja vietnieks K. Lindbergs tagad skaidro. — Jaunajai sabiedrībai rēķina bankā vēl nebija, bet maksāt vajadzēja gan par šo, gan par to. Lai cilvēki ātrāk tiktu pie sava zemes pleķīša.

Tiesa, pie sava zemes pleķīša cilvēki varētu ātri un labi tikt arī tad, ja visu naudas lietu kārtosanu uzņemtos sabiedrība «Draudzība» vai pat RVR arodkomiteja. Taču acimredzot ērtāk bija atnest ar roku gan debetiem, gan kredītiem. Jo vienā mierā tāpat vien savāktu naudiņu arī tērēt var tāpat vien. Pat gailis pakal nedzied, par revidentiem vispār nerunā.

Taču dārkopības sabiedrībā darbojas cilvēki, kas sūri grūti pelnīto naudiņu maksājuši no savas kabatas. Un šī iemesla dēļ grib zināt, kur naudiņa palikusi.

— Piedodiet, — mazdārziņa īpašnieks saka. — Es gribētu, lai man sniedz konkrētu un izsmelšu pārskatu.

Daži pat pieprasīja dokumentālo revīziju.

— Lūdzu! — N. Pasinkovs, kas tobrīd jau bija oficiāli ievēlēts par dārkopības sabiedrības «Allaži» priekšsēdētāju, teica. — Ja jūs tā uzstājat...

Un iesniedza valdei unikālus naudas dokumentus. Ikvien normāls grāmatvedis, ieraudzījis šādus dokumentus sapnī, nelabā balsi brēkdams, lektu kājās un visu atlikušo mūžu vairs negulētu, lai neko tādu nevajadzētu redzēt otrreiz.

Vienpadsmit tūkstošu vietā bija radušās jociņas zīmites:

«Es, Jāzeps Magaznieks, saņēmu par meža izvešanu simt rubļus.»

«Es, Lāzars Gusevs, saņēmu par meža izvešanu piecdesmit rubļus.»

«Es, Jāzeps Magaznieks, saņēmu divus simtus par meža izvešanu.»

Un tā tālāk.

— Pag, pag! — naudas maksātāji kļuva domīgi. — Kas tā par tādu jociņu meža izvešanu? Vai tad dārkopības sabiedrība kļuvusi par mežrūpniecības saimniecības filiāli?

Un tad solīti pa solītim atklājās, ka ģenerālajā plānā atstātie divi komats deviņi hektāri saudzējamo meža nogabali diez kur izkūpējuši. Bija un nav. Tur, kur pēc ģenerālplāna un visiem citiem dokumentiem vajadzētu šākt mežam, sparīgi auga salāti.

— Kur mežs? — cilvēki vaicāja.

— Nav, — N. Pasinkovs atbildēja. — Nocirsts. Ar Inčukalna MRS svētību un atļauju.

— Bet kur nocirstā koksne? — cilvēki turpināja taujāt.

— Nav, — N. Pasinkovs noplātīja rokas. — Izvazāta.

Gandrīz trīs hektāri bērzu, egļu un priežu bija pazuduši kā nebijuši.

— Piedodiet, tas nav iespējams! — Inčukalna MRS jaunais direktors P. Varfolomejevs uztraucās. — Mežrūpniecības saimniecība dārkopības kooperatīvam «Allaži» meža ciršanas biļetes koku izciršanai kooperatīva teritorijā laikā no 1981. līdz 1986. gadam nav izsniegusi!

Neraugoties uz tik autoritatīvu iebildumu, meža vienalga nebija. Ne kociņa. Ne krūmiņa.

— Bet man atļāva cirst! — N. Pasinkovs paliek pie sava. — Ja nebūtu lāvuši, tad sen jau būtu konstatējuši meža nelikumīgu izciršanu. Mēs taču necirtām vienu dienu vien.

Nudien, lieta sāk izskatīties visai dīvaini. Vēl dīvaināks viss kļūst pēc tam, kad P. Varfolomejevs, apsoliis rūpīgi pārbaudīt nelikumīgo meža ciršanu, kā arī noformēt dokumentus, tālāk par solījumiem nav ticis.

Tai pašā laikā valdei iesniegto naudas dokumentu vidū ir zīmītes ar šādiem tekstiem:

«Es, Antons Krasuckis, par žoga piecpadsmit sekciju izgatavošanu Inčukalna MRS saņēmu simt divdesmit rubļus.»

«Es, Arvids Grigāns, saņēmu no N. Pasinkova simt rubļus par žoga rāmju izgatavošanu.»

— Muļķības... — Inčukalna MRS grāmatvedībā darbinieki krata galvas. — Kālab mums pieņemt dāvanas no dārkopības sabiedrības, ja MRS bija noslēgusi līgumu ar Rīgas vagonu rūpnīcu par žoga izgatavošanu un par šo darbu pārskaitīja rūpnīcai naudu?

Nudien, no vienas puses — kāpēc pieņemt dāvanas... Bet no otras puses, N. Pasinkovs saka:

— Man Rīgas vagonu rūpnīcas arodkomitejā deva mājienu, ka vajag piemaksāt strādniekiem par žoga izgatavošanu no dārkopības sabiedrības līdzekļiem...

Tā vien šķiet, ka šis žogs kavē Inčukalna mežrūpniecības saimniecību veikt attiecīgo pārbaudi un konstatēt pārkāpumu, kas robežojas jau ar nodarījumu, par kuru paredzēta kriminālatbildība.

Bet Pasinkovs no vienpadsmit tūkstošiem kasē atmaksājis tikai 168 rubļus, iesniedzis grāmatvedībā zūksni apsaubāmu papīriņu un piedevām vēl radījis sabiedrībai «Allaži» lielus sarežģījumus. Un par visu to algās un prēmijās vien saņēmis krietnu naudas zūksni. Vēl prāvas «Allažiem» piederušas naudas summas viņš vienpersoniski un nelikumīgi pārskaitījis dārkopības sabiedrībai «Draudzība».

Rīgas rajona dārkopības sabiedrību padomē tagad allažniekiem saka:

— Ja meža nogabalu vietā ir dārzi, šim faktiskajam stāvoklim jābūt atspoguļotam ģenerālplānā. Līdz tam brīdim būs špiesti ierobežot jūsu rīcību...

Institūtā «Zemesprojekts», kur sabiedrība «Allaži» griežas ar lūgumu veikt pārplānošanu, paziņoja:

— Jaunai plāna izstrādei nav pamata. Divu komats deviņu hektāru platībā jābūt mežam nevis mazdārziņiem!

— Ja jau Pasinkovs ir tik dikti vainīgs, lai viņu soda! — RVR arodkomitejas priekšsēdētāja vietnieks K. Lindbergs saka.

Nudien, padoms vietā! It īpaši, ja ņem vērā to, ka tieši K. Lindbergs ir atbildīgs par rūpnīcas dārkopības sabiedrības darbību.

A. BRĀLĪTIS

NO KONKURSA MATERIĀLA

KRISTAPS KAPARS

IERADUMA SPĒKS

Uz lēmumu par žūpības apkaurošanu pirmais mūsu republikā atsaucās rakstnieks Zutis. Viņa stāsta galvenais varonis līdz ar saullēktu apsēdās pie traktora stūres un, darbam beidzoties, pārnāca godīgi mājās.

— Neles cauri, — redaktors teica.

— Biedri redaktor, bet tur taču nav ne lāses alkohola. Ne ar pušplēstu vārdu alkohols nav pieminēts.

— Tāpēc arī neies! Cīnīties vajag! Parādīt žūpības sekas!

— Labi. Saprota. Izlabošu.

Zutis atnesa manuskriptu. Galvenais varonis jau ar saullēktu sēdās uz traktora, dzērums trakumā labības tīruma vietā uzara clementa asfaltēto laukumu, pārradies mājās, saplēšās ar sievasmāti, sanīdās ar sievu un aizgāja gulēt kūti.

— Dzeršanas propaganda, — redaktors teica. — Galvenajam varonim vajadzētu... ē... nožēlot, pāraugt. Bet ko viņš! Guļ kūti!

— Skaidrs. Izlabošu.

Zutis atnesa stāstu. Līdz ar saules lēktu galvenais varonis sēdās pie traktora stūres, raudādams un vemdams ara lauku, rūgti nožēlodams vakardien izdzerto alus kausu. Neizpildījis plānu, gluži zaļš viņš pārvilkās mājās, pacietīgi panes sievas pļaukas un sievasmātes kauninošos izteicienus, svēti apsolīdamies laboties.

— Tas, ka galvenais varonis nožēlo grēkus, ir labi, — redaktors teica. — Arī sabiedrības nosodījums ir krāsaini tverts, spēcīga sievasmātes valoda. Bet vai tas ir ideāls varonis, kurš tik maz var turēt! Ideāls varonis vispār nedzer!

Te redaktors palūkojās uz Zutu un Zutis — uz redaktoru. Viņi viens uz otru lūkojās ilgi un cieši, līdz redaktors izdvesa:

— Tikai nedomā aiz bēdām piedzerties!

Grūti cīnīties pret jaunumu, ja tas kādam nes labumu.

Paliekošās vērtības ir tās, kuras nav izķēruši labumu tīkotāji.

Uz vietas paliek arī tie, kas staigā uz priekšu un atpakaļ.

Reizēm spārni vēl nav izauguši, bet ir jau apgriezti.

Jo intensīvāk skraida no vienas darbavietas uz otru, jo mazāk cerību uz paaugstinājumu.

ARMĪNS LEJINŠ

VĒRTĪBAS

Sieva dīca kā ods — viņai vajagot kažoku. Es gan šā, gan tā, cēlu priekšā faktus un argumentus, šī nē — vajagot un cauri!

— Pārdod gredzenu, — viņa teica, — es tev pat pircēju sagādāju!

— Gredzenu? Vai to, kuru es izgāztuvē atradu? — pārsteigts iesaucos. — Un tu domā, ka tāds krāms kādam vajadzīgs?

— Protams, — sieva atbildēja, — rīt jūs ar pircēju kopīgi varēsiet noskaidrot, cik vērtīgs šis gredzens patiesībā ir.

Kā jau paredzēju, pircējs bija solids vīrs — izskatījās pēc tāda, kam naudu nav kur likt.

— Cik? — pavīrsi aplūkojis gredzenu, viņš noprasīja.

— Cik dosiet? — es painteresējos.

— Četrus simtus!

«Kas to būtu domājis!» es nopriecājos, taču uzreiz aptvēru: kažoks maksā vairāk. Ja tas mulķis maksā, lai piemet vēl drusku.

— Maz, — nosarkdams par savu atbaidošo alkatību, nedroši izdvesu.

Taču ciemiņš manu apjukumu nesteidzās izmantot.

— Seši! — viņš bez tieļšanās piekāpās.

Tā! Nu man kažoks bija rokā un vēl simtiņš palika pāri! Varētu nopirkt sev jaunu uzvalku. redzēju vienu tādu — pelēku ar svītrīņām. Bet tad man atkal trūkst... Vēlreiz teikt, ka maz, neuzdrošinājos. Nolēmu rīkoties citādi: paņēmu gredzenu rokā un skatienā ieliku tādas neizmērojamas skumjas, it kā man nāktos šķirties no mīļotas sievietes. Pircējs manu izmisuma pilno skatienu pienācīgi novērtēja — redzēja taču, gnīda, cik ļoti šis gredzens pieaudzis man pie sirds!

— Dodu tūkstoši! — viņš cieti teica.

To dzirdot, es uz brīdi pat apjuku: ko lai tagad pērķ? Varbūt videomagnetofonu? Bet tad jau atkal nepietiek... Viens nu gan man bija skaids — tik viegli šķiesties ar naudu

varēja tikai tāds, kam tā viegli nākusi. Apvest ap stūri tādu blēdi būtu goda lieta.

— Jūs jokojat, — aukstasinīgi sameloju, — man par šo gredzenu solīja vairāk.

Ciemiņš pavīpsnāja un izvilka no kabatas palielināmo stiklu. Uzmanīgi nopētījis gredzenu, viņš paziņoja:

— Trīs tūkstoši un ar to arī beigsim!

To nu gan es nebiju gaidījis. Trīs tūkstošus, un par ko? Tātad ir par ko, ja dod. Acīmredzot gredzena aptverē iestrādāts īsts dārgakmenis automašīnas vērtībā.

— Tik daudz jūs dodat, bet es tik maz neņemu preti! — izaicinoši izslējos.

— Cik tad īsti jūs gribat? — pircējs saērcināts apvaicājās.

— Daudz, — izvairīgi atteicu.

— Ceru, ka ar astoņiem tūkstošiem pietiks.

Redz kā — tagad arī automašīnu varu nopirkt, bet kur kažoks sievai? Traks var palikt! Pieņemsim, viņš piemētiis vēl, bet ja nu gredzens maksā trīs reizes vairāk? Pēc ģimja taču redzams, ka šis tips grib mani apšmāukt. Sagādāja gan sieva pircēju!

— Piedodiet, — veikli iesludināju gredzenu kabatā, — šo gredzenu es vispār nepārdodu. Pašam vajadzīgs!

— Kā zināt, — atmetis ar roku, ciemiņš vēsi atvadījās.

— Nu kā? — pārnākusi mājās, sieva painteresējās.

— Tas nebija ņemājs! — es augstprātīgi pavīpsnāju.

— Bet kažoks?

Materiāli nodrošināti cilvēki dzīvo pietīgi, — es pamācoši teicu, — tikai tie, kuriem nekā nav, lien vai no ādas ārā, lai pūstu citiem miglu acis.

Notikušais visai būtiski izmainīja manu dzīvi: ja vēl vakar es skrēju, gādādams to, kas citiem jau ir, tagad, uz mirkli apstājies, es pēkšņi atskārtu, ka daudz kas no tā man nemaz nav vajadzīgs.

Kādu dienu, atnācis no darba mazliet ātrāk, dzirdēju sievu blakusistabā runājam pa telefonu. Dzirdētais mani ieintrigēja, jo, cik varēja spriest, runa gāja par mani:

— ... Jā... pārsteidzoši rezultāti... neticami, ka psihoterapija... nekādu mazvērtības kompleksu... pat otrādi — uz citiem skatās no augšas... paldies, dokter...

Neuzkrītoši pievēru durvis un atviegloti nopūtos: kad aizvakar pazaudēju šo nolādēto gredzenu, jutos kā bankrotējis miljonārs — met kaut vai cilpu kaklā, bet te, paskat, kāda veiksmē — tas gredzens liekas bleķa gabals vien bijis!

Atlaidies atpūtas krēslā, atšķiru avīzi — cik maz tomēr cilvēkam vajag, lai viņš justos laimīgs!

L. DANILĀN

J. BRINKIS

A. LIEPIŅŠ

V. ARDASOVŠ

P. MAKSTENIĒKS

L. BULIKINA

I. MELOAILIS

U. MEZAVILKS

L. OSS

J. DANILĀNS

BET AR SPĒKBARĪBU

Sā gada maijā «Dadzis» savus lasītājus iepazīstināja ar dažu uzņēmumu palīgsaimniecībām. Īpaša runa bija par to, ka lielā daļā no tām ražošanas dodas uz priekšu istā gliemežgaitā. Pēc Valsts agrorūpnieciskās komitejas kolēģijas domām, uzņēmumiem būtu jāizvēlas citi ātrumi.

Nebija vēl īsti nožuvusi tipogrāfijas krāsa tikko nodrukātajā žurnālā, kad no Limbažu rajona pienāca vēstule:

«Jūsu žurnāla Nr. 11 rakstā «Debessmannu gaidot» minēts, ka Limbažu PMK-17 palīgsaimniecībā cūkas tiek barotas ar iepirkto spēkbarību.

Jūs, gribot lasītājos radīt kritisku attieksmi pret mūsu rīcību, tišām vai nu arī netišām esat noklusējuši, ka Limbažu PMK-17 baro cūkas ar spēkbarību, kuru saņemam likumīgā ceļā apmaiņā pret pašu ražotām zāles miltu granulām, tā ka neko mums neviena nedāvina un cūkgaļu uz Valsts fondu rēķina neražojam.

Ar cieņu

Limbažu PMK-17 priekšnieks P. Bodnieks.»

Domu apmaiņā, mēdz sacīt, rodoties patiesības grauds. To meklējot, griezos pie rajona ARA priekšsēdētāja vietnieces b. R. Bormaness.

— Udenssaimniecības PMK palīgsaimniecība pie mums neskaitās starp sliktajām. Drižāk gan otrādi. Viņi kā nekā saražojusi vienam strādājošajam gandrīz tik daudz gaļas, cik paredzēts. Bet jāpiekrīt Valsts agrorūpnieciskās komitejas uzskatam, ka palīgsaimniecības pagaidām vēl slikti izmanto zemes resursus, gausi attīsta lauksaimniecības produktu ražošanu... — viņa atzina.

Vispirms noskaidrojām, kā ir ar iepirkto spēkbarību.

— Lieta tāda, ka mūsu diezgan prāvajās platībās aug zāle, — pastāstīja PMK priekšnieks b. Bodnieks. — Kaimiņu padomju saimniecībā, ar kuru mēs lietderīgi sadarbojamies, ir zāles miltu cehs. Ar tā jaudu bija iespējams pārstrādāt zāli granulās. Lūk, šīs granulas mēs noteiktajā kārtībā nodevām labības produktu kombinātam un pretpārdošanā — atkal noteiktajā kārtībā — saņēmām spēkbarību. Starp citu, mēs jau arī paši esam saņēmuši iekārtu granulu ražošanai pašu mājās. Kāpēc Valsts agrorūpnieciskās komitejas darbinieki uzskata, ka mēs dzīvojam no valsts fondiem? Iespējams, ka viņi skatās tikai uz atskaitēs redzamo spēkbarības daudzumu un neņem vērā mūsu pārdotās zāles miltu granulas...

Acīmredzot, ja saimniecība likumīgi saņemusi spēkbarību, tad šajā ziņā atliek tikai pievienoties b. Bodnieka domām. Tomēr šī ir tikai medaļas viena puse. Runa ir par ko citu. Līdz šim laikam palīgsaimniecībā vēl nebija — jā, jā — nevienas govys. Tāpat kā ne hektārs nebija apsēts ar graudaugiem.

— Jāatzīst, ka pašreiz ir tāda kārtība, ka par zāles miltu granulām var dabūt krietni daudz spēkbarības, — teica b. Bodnieks. — Mēs tā arī rīkojamies...

Protams, viena lieta ir nopļaut zāli, bet audzēt labību — pavisam citas rūpes. Lūk, no šīm rūpēm palīgsaimniecības vadītāji pagaidām pratuši izvairīties. Tomēr nesteigsimies viņus vien apšaudīt ar satiras bultām — tās jātēmē arī uz trūkumiem palīgsaimniecību vadīšanā vispār. Pavēļu, lēmumu un cita veida direktīvu ir vai cik, toties mazāk jūtamas ekonomiskās vadīšanas sviras. Tas pats ar iniciatīvu un patstāvību. Pieminētajā Limbažu PMK-17 palīgsaimniecības strādniekiem jau uzceltas piecas Līvānu mājiņas. Vadība gribeja vēl piecas. Bet, kā saka, atdūrās sienā. Gandrīz pusgadu nācās virināt kabinetu durvis un deldēt kurpju zoles, lai dažādās instancēs pierādītu vienkāršo patiesību, ka mājiņas jāceļ, lai palīgsaimniecībai būtu pastāvīgi strādnieki.

Kas attiecas uz PMK-17 palīgsaimniecību, tad Limbažu rajona pirmrindniekos to ierakstīt vēl laika gana, to varēs darīt tad, kad būs ne tikai granulas, bet arī pašu graudi un tā tad — pašu spēkbarība.

A. LIEPIŅŠ

NO REPUBLIKAS
KARIKATORISTU
DARBU
8. IZSTĀDES

I. MELGAILIS

V. ARDASOVŠ

F. MAKSTĒNIEKS

L. BULIKINA

DARBAM
SLAVA!

SKRĒJIENS

Uz starta līnijas stāvēja skrējēji. Viņi atklāja zinātniskās pētniecības institūta spartakiādi.

Satraukuma pilnās pirmsstarta minūtes... Ista sporta mīlotāja sirds no prieka drebēja, redzot slaidos skrējējus, kuri iesildoties masēja muskuļus. Šie vīri cīnījās līdz pašam finišam!

Saubas radās vienīgi par septīto numuru. Viņa augsms drīzāk atgādināja bumbieri. Tomēr septītais numurs, ar kabatlakatiņu rūpīgi noslaucījis pliko galvasvirusu, saglabāja olimpisko mieru.

Tad atskanēja starta šāviens. Lai gan pretvējš zināmā mērā traucēja sasniegt visaugstākos rezultātus, tas nemazināja cīņas spar. Skrējēji beidzās sensacionāli — pirmais finišēja dalībnieks ar septīto numuru! Viņa sāncenši — pārējie skrējēji — ilgi urravoja uzvarētāju biedru Gliemezīti, sava institūta direktoru.

Lūk, tāpēc arī mēs mīlam sportu: tas izraisa cilvēkos viscildenākās jūtas, un galvenais — neko nav iespējams iepriekš paredzēt!

VALDIS RŌJA

MĒS JAU ARĪ...

Mēs arī pa jaunam —
Ja raunam, tad raunam.

Mēs jau arī pret sīvo,
Par inten — sīvo.

Mēs ne vien esam (sen bijām!)
Pret instrukcijām.

Mēs arī par to pašu:
Par āšu, par plašu...

Mēs arī pret tukšām plāpām,
Kurās nost slāpām.

Ja vien visu, kas vajadzīgs, mums rokās dotu
Un ja kāds vēl mūs pārkārtotu...

Mēs jau arī pa jaunam!
(Kad jau raunam, tad raunam.)

JAKOVS BRISKINS

EVOLŪCIJA

Vai tiešām

ar vīriem tagad
ir caurī!

Akmens laikmetā,
dzīvodams alā,

Ne vien ar lāci,
ar dinozauru

Sencis drosmīgi
tika galā.

Gadsimti gāja,
un vīriešu manieres

Saistfītas bija
ar zobenu, svīnu:

«Kungs, jūs
uz varžacīm
uzkāpāt man,

Es jūs
uz divkauju
izalcinu!»

Kāds gan mūsu dienās
Ir prieks

Klausīties
tirādi sēru:

«Uz visiem laikiem
pazudis
bruņinieks,

Kaut vismaz
temptu
ar mēru!»

Atdzejojis ARNOLDS AUZIŅŠ

— KO VARAT TEIKT SEVIS ATTAISNOŠANAI!
— ŠĶONIS BIJA VECS UN SIENS ZEMAS KVALITĀTES.

U. MEŽAVILKS

JAUNĀKAIS ZINĀTNĒ UN TEHNIKĀ

MAĢISKAIS CIPARS

Tie, kas pēta matemātikas vēsturi, ļoti labi zina, ka senajos laikos dažus ciparus uzskatījuši par maģiskiem. It īpaši maģisks bijis cipars 6. Kāpēc tieši sešnieks, to neviens isti nezināja. Tika izteikti dažādi pieņēmumi, taču tie neļikās ne pamatoti, ne pārliecinoši. Nupat matemātiķi izvirzījuši jaunu hipotēzi, un nav šaubu, ka šī beidzot būs istā.

Saskaņā ar jauno hipotēzi sešnieka maģiskās īpašības seno laiku matemātiķi konstatējuši Jūrmalā. Tolaik, tāpat kā mūsu gadsimtā, matemātiķi bijuši ļoti inteligenti un pratuši zvanīt pa telefonu. Lai sarunātos ar kolēģiem Rīgā, viņi aizgājuši pie automāta, iemetuši divas kapeikas un vispirms uzgriezuši ciparu 6. Te atklājies kaut kas dīvains un normālam prātam grūti aptverams —

rudepos, ziemā un pavasari nekādas grūtības nav radušās, bet vasarās sešnieks gandrīz vienmēr bijis aizņemts. Īpaši pēcpusdienās un vakaros matemātiķi ripu varējuši griezt līdz apnikušam, un sakarā ar to pie telefona būdipām stāvējušas ļoti garas rindas. Un tā tas turpinājies gadu gadiem. Nevarēdami divainajai parādībai atrast citu izskaidrojumu, matemātiķi nolēmuši, ka cipars 6 ir maģisks.

Te, protams, rodas jautājums, kāpēc mums nav šaubu, ka šī hipotēze ir ista. Tāpēc, ka laika gaitā stāvoklis nav mainījies un arī tagad vasarās no Jūrmalas sazvānīt Rīgu ir visai sarežģīts uzdevums.

Lūk, cik vienkārši ar loģiskiem apsvērumiem var pierādīt matemātiskas hipotēzes pareizību!

MONTEKARLO UZ RITENIEM

Mēdz uzskatīt, ka enciklopēdijās var atrast izskaidrojumu jebkuram plaši pazīstamam jēdzienam. Diemžēl tā tas tomēr nav. Nevienā enciklopēdijā nevar uzzināt, ko isti nozīmē jēdziens «Montekarlo uz riteniem», tāpēc sniedzam attiecīgu komentāru.

Tas ir parasts piepilsētas elektriskā dzelzceļa vagona, kurā dažas personas vai personu grupa nododas trumpošanai. Spēļu ellē «Montekarlo uz riteniem» tiek stingri ievērots zināms rituāls. Vienmēr, kad vagonā ienāk bijušo kontrolieri, viņi trumpmaņiem norāda, ka azarta spēles sabiedriskā vietā ir aizliegtas. Milicijas darbinieki saka tos pašus vārdus un piedevām, vēl palūdž, lai trumpmaņi atdod kārtis. Tālīdz amatpersonas vagonu atstāj, kā no zila gaisa uzrodas jaunas kārtis un trum-

pošana mierīgi turpinās. Ja trumpotājiem aizrādījumus izsaka pārējie pasažieri, tas tiek uzskatīts kā rupjš rituāla pārkāpums un nekavējoties tiek dots attiecīgs pretspars. Vagons, kurā notiek šādas izdarības, tad arī ir «Montekarlo uz riteniem».

Bet kādēļ šis jēdziens nav atrodams enciklopēdijās? Varbūt enciklopēdiju sastādītāji cer, ka trumpošana vagonos pamazām beigsies? Tam mēs nekādā ziņā nevaram piekrist. Tā beigsies tikai tad, kad tiks mainīts iepriekš minētais rituāls. Bet par rituāla maiņu tuvāku ziņu mūsu rīcībā pagaidām nav, tāpēc interesentiem iesakām griezties Baltijas dzelzceļa pārvaldē.

A. ISAIS,
zinātņu kandidāts

KLĀTBŪTNES EFEKTS

Visi gaiteni sarindotie krēsli bija aizņemti. Pusmūža sievietes sejas atspoguļojās satraukums, bažas, neziņa un cerības. Pārējās, kam sēdekļu nepietika, nervozi staigāja no telpas viena gala līdz otram. Visu acis bija pievērstas durvīm, aiz kurām tika atbildēts uz hamletisko jautājumu: būt vai nebūt?

Ik pēc pusstundas pavērsās sprauga, un pa noslēpumainajām durvīm iznāca līdz matu galiem nosarkusi jaunava vai jauneklis, it kā tur iekšā būtu ierīkota sviedrētava — līdzīga somu pirtij. Sieviešu bars kā uz burvja mājienu pielēca kājās un ielenca jauno cilvēku. Visenerģiskāk rī-

kojās viena. Izpleta rokas kā spārnus un pārējās nemaz klāt nelaida.

Kad iekšā devās nākamais — meitene vai puisis, atkal ar vienu dāmu notika pārvērtības. Viņa saplaka par nelaimes čupu un nekontrolēja vairs savu uzvedību — smagi pūta un klusām stenēja. Reizēm skaidri sadzirdēja, ka aiz sienas sauca: «Mamma!»

Citas saprotoši saskatījās: šim jūtu uzbangojumam jāiziet cauri visām. Mamma nespēja palikt vienaldzīga, ja bērni kārtoja iestājpārbaudījumus augstskolā. Šajās dienās viņas atprasījās no darba un bija tur — kopā ar saviem miluļiem.

DOMU GRAUDI

Ir notikumi, kurus ilgi atceras. Piemēram, tos, kuri varēja nenotikt.

Kas gan notiktu, ja pēkšņi nekas vairs nenotiktu!!

Laiks visu noliek savā vietā. Ja tam pietiek laika.

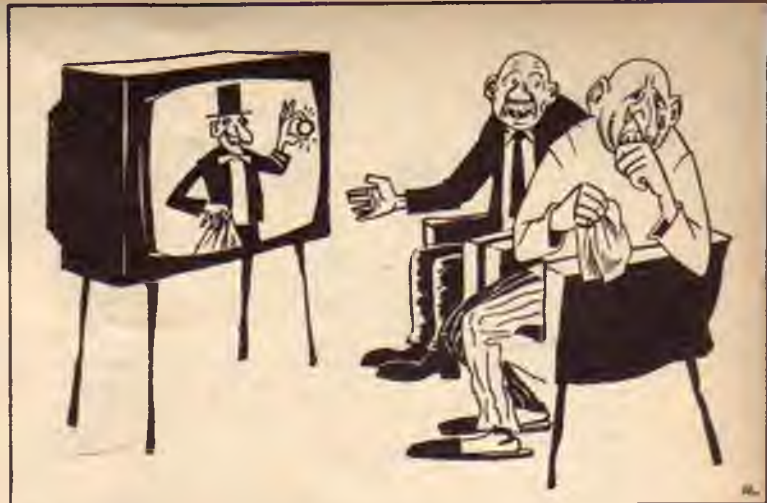
ANDRIS BRIEDIS

Viegli ieraudzīt, kurš pieliek plecu, grūtāk — kurš arī stumj.

Ne viss, kam pagriežta mugura, paliek aiz muguras.

Punktu var pielikt, bet ne atņemt.

F. USĀNS

— VAI TAD TAS TEVI TIK ĻOTI AIZKUSTINA!
— AK, JA TU ZINĀTU, KĀDAS ES SAVĀ LAIKĀ IZBĒRU ATSKAITES!

E. RUSMANIS

— KAS JAUNS!
— TAS PATS VECĀIS — JAUNUMS NEZ KĀPĒC NEIET.

E. RUSMANIS

IEDVESMAS TIRGOŅI

Nav noliedzams, ka izklaidēties grib visi. Nezin kāpēc, bet dažam labam vēlme izklaidēties uzņāk tieši vakara stundās. Un kas tur slikts? Diemžēl reizēm tas nav nemaz tik viegli izdarāms. Lai izklaidētos, vajadzīga iedvesma, tas ir, vismaz viena pudelīte grādīga dzēriena. Bet pēc pulksten 19 pudeli tu vairs nenopirksi! Veikali ciet, un punkts. Un tad pēc iedvesmas alkstošais sāk meklēt. Meklē, meklē, kamēr atrod. N. Penkušs, kas dzīvo Rīgā, Kraukļu ielā 34, un nekur nestrādā, mājās glabāja vairākus desmitus pudeļu grādīgas iedvesmas. Tāpat arī D. Lukšs, A. Tarasjūks un S. Kozlovskis nekur nestrādāja, taču iedvesma viņiem bija vēl plašākā izvēlē.

Galvenās apgādes pārvaldes autobāzes šoferis-ekspeditors S. Matišuks cītīgi strādāja. Bet arī viņš palīdzēja izklaidēties alkstošajiem tikt pie iedvesmas, turklāt viņam šajā cildenajā darbā palīdzēja dzīvesbiedre. Tā nu Ļeņina ielas 103. mājās 23. dzīvoklī vakaros varēja iegādāties tik pudeles, cik klientiem sirds vēlējās.

Pienāca brīdis, kad arī Ļeņina rajona pārtikas tirdzniecības uzņēmuma 31. veikala vadītājs J. Jahovičs sāka nodarboties ar iedvesmas tirdzniecību. Viņam, kā jau pieredzējušam tirdzniecības darbiniekam, bija pavisam cits vēriens. Piecas, desmit, divdesmit pudeles? Stikums! Samaksā pāris rublītus vairāk un ņem, cik gribi! Īpašas ievēribas cienīts ir fakts, ka J. Jahoviča piedāvātā iedvesma bija augstas klases — eksportam domāts degvīns «Tēliņis». Pārdevējam bija jā-

cilvēks, J. Jahovičs pats turējās ēnā, bet pārdojot pudelītes uzticēja pārdevējai V. Rudulei, kurai pret iespēju nopelnīt lieku rublīti nekādu iebildumu nebija.

Gods kam gods, arī jūrmalnieki pret iedvesmas tirdzniecību gluži vienaldzīgi nepalika. Kafejnīcas «Minūte» bufetnieki A. Križanovskis un G. Bukatovs kopā ar D. Kaplanu Rīgas un Jūrmalas veikalos nopirka daudz degvīna, ko kautrīgi paslēpa D. Cefrasa vasarnīcā. Lai kādu brītiņu pastāv. Bet, tiklīdz degvīns bija pastāvējis, tūlīt uz vasarnīcu aizveda tukšas pudeles un sākās pārliešanas operācija. Kāpēc tā bija vajadzīga? Tāpēc, ka uz tukšajām pudelēm bija uzspiests sabiedriskās ēdināšanas uzņēmuma zīmogs! Bet kā pudeles aiztaisīt? Tikai mieru un vēlreiz mieru! Par to parūpējās «Rīgas balzāma» darbinieki J. Petrovs, kas no savas darbavietas pagādāja attiecīgu materiālu.

Tomēr visus minētos labdarus pārspēja ārēji pavisam necila persona — N. Tihomirovs. Lai pierādītu savu cēlo misiju, viņš mājās glabāja 90 litrus spirta, 550 pudeļu aizbāžņu ar firmas zīmi un vairāk nekā 2000 dažādu etiķešu. Katram gadījumam arī vairāk nekā desmit tukstošus rubļus naudas.

Kā minētajiem iedvesmas tirgoņiem klājas pašreiz? Diemžēl ar viņiem aprunāties nevar — visi viņi mainījuši dzīvesvietas un atrodas apartamentos, kur apmeklētājus parasti nepieņem.

Briesmīga trase — tādā cilvēks galu var dabūt. Un vēl stāsta, ka skrējies pa šķēršlotu apvidu vairojot gan fiziskos, gan garīgos spēkus... Neko tas nevar, varat man ticēt!

Un vispār, kā no šitā purva tikt laukā? Pārējie, tie, kam laimējies, droši vien smiedamies skrien pa cietu zemi, jau mērķim tuvojas.

Ek, kāds velns mani didīja uzvilkt sarkanu kreklīņu! Man taču vajadzēja paredzēt, ka šķēršlotā apvidū ganīsies lopi, un, kur lopi, tur bullis... O, kā viņš mani trieca! Es joņoju rekorda ātrumā, un tomēr briesmonis mani būtu panācis, bet man laimējās ieskriet purvā. Purvs, paldies dievam, mani glāba.

Kāpēc man tā neveicas? Varbūt tāpēc, ka mans sacensību numurs ir 13?

Skaties, dzērvenes... Nav laika dzērvenes lasīt, par dzīvības glābšanu jādomā, sausā vietā jātiekl! Un jāturpina skrējieni.

Ak, nelaime, kas odu! Dzi-

vu ēd nost. Nolādēta vieta, nolādēta... Kāpēc man vajag noņemties ar skriešanu? Kas mani kavēja iestāties dambretes pulciņā? Sēdētu mierīgi pie galda un pārbidītu kauļiņus. Kaimiņš pie visa vainīgs — viņš mani skrējējos ievilka. Pats droši vien pašreiz skrien pa gludu celiņu, bet es pa purvu micos...

Beidzot laikam būšu ticis sausākā vietā! Lūk, tur aiz priedītēm ir plaviņa, skriešu tajā virzienā... Kā tad, plaviņa, un plaviņas vidū mans draugs bullis... Zigli pa labi, kamēr briesmonis nav mani pamanījis! Tacīna, par laimi, gluda, jauka, pa tādu var skriet mūžīgi un trīs dienas.

Pēc noskrietā laika spriežot, drīz vajadzētu būt mērķim. Skat, skat, tur kalniņā starp diviem kokiem uzvilks transparents, un uz transparenta rakstīts... un uz transparenta lieliem burtiem rakstīts: «STARTS».

Njā, esmu atskrējis atpakaļ... Sakiet, ko gribat, bet zeme tomēr ir apaļa!

«Tagad sešgadīgu bērnu aktuālākā problēma ir zināšanu apgūšana, un tādēļ tie iestājas skolās un citās mācību iestādēs.»

«Jo lielāka un augstāka skola, jo grūtāk tajā tikt iekšā un ārā.»

«Neapzinīgo talcinieku dēļ apzinīgajiem vakarā sāpēja muguras!»

«Ar savu vispusīgo attīstību bērnam jānodarbojas jau no mazotnes.»

«Dzejnieks, kas pārmaiņu laikā nenostājas nevienā pusē, ir nelaimīgs cilvēks, jo viņš visu laiku ir spiests gaidīt, kurš ņems virsroku.»

No skolēnu sacerējumiem izrakstījis A. BARISJANS.

«Agrorūpnieciskajam kompleksam nepieciešama kompleksa pieeja, lai atrisinātu visu to jautājumu kompleksu, ko šis komplekss izvirza.»

Noklausījās B. KATRĪNA.

«Krusa ilūziju ziedos» — tā varētu nosaukt kādu no mūsdienu dzejnieku krājumiem, kura nosaukumu vairs neatceros.»

No skolēnu sacerējumiem izrakstījusi I. RISMANE.

«Lietus visvairāk vajadzīgs tuksnesī dzīvojošiem cilvēkiem, augiem un citiem dzīvniekiem.»

«Anakreontisko dzeju dzejnieki parasti raksta dzērums stāvoklī.»

«Viena no kapitālistiskās iekārtas sliktākajām pusēm ir tā, ka Indrānu tēvam ir jādzīvo pirtīnā.»

«Jaunā strāva bija vienādi domājošu jauniešu organizācija, kuras dalībnieki viens otru nemaz nepazīna.»

«Aspazija dažkārt savā dzejā ieraksta to, ko nemaz nav teikusi un domājusi, bet tā jau dara daudzi dzejnieki.»

KURINĀMAIS UN IEKURS

Būdam kārtīgs saimnieks, Rīgas pilsētas siltumtīklu uzņēmums «Siltums» laikus pasūtīja kurināmo — 3000 tonnas akmeņogļu — Latvijas PSR Valsts naftas produktu un kurināmā apgādes komitejas Rīgas starprajonu kurināmā bāzei. Bāze savukārt vienojās ar Autotransporta un šoseju ministriju par ogļu izvešanu no Rīgas Jūras tirdzniecības ostas. Šis atbildīgais darbs tika uzticēts iepriekš minētās ministrijas 4. autotransporta kantorim.

Ogles saņemtas. Var sākt izvešanu, — pēc neilga laika osta ziņoja bāzei, bet tā savu kārt — vedējiem. Vedēji ķērās pie darba.

Tāds sākums vien ir, — viņi mundri teica «Siltuma» vīriem. — No ostas līdz jūsu noliktavai Pildas ielā nieka vienpadsmit kilometri, tā ka darbu drīz vien varēs beigt.

Bet pagāja nedēļa, pagāja otra. «Siltuma» darbinieki kļuva domīgi.

Savādi, — viņi prātoja. — Attālums — vienpadsmit kilometri, bet mašīnas brauc tik ilgi, it kā ogles vestu no paša Kuzbasa, nevis tepat no Rīgas Jūras ostas.

Iespējams, ka «Siltuma» vīri būtu vēl kādu laiku prātojuši,

ja nesāktu celt brēķu šoferi.

— Tas nav godīgil — viņi uztraucās. — Mums ministrijas centralizēto pārvadājumu nodaļas maršruta lapā rakstīts, ka ogles jāved nevis tieši no ostas uz Pildas ielu, bet vispirms uz Rīgas starprajonu kurināmās bāzes ogļu noliktavu Maskavas ielā. Tāpēc gribot negribot jābrauc ar visu ogļu kravu uz Šķirotavu. Šķirotavā mums izsniedz jaunu ceļazīmi, un tikai tad mēs drīkstam vest ogles uz Pildas ielu! Tā ka vienpadsmit kilometru vietā mums ar piekrautu automašīnu jānobrauc vairāk nekā trīsdesmit! Un tikai tāpēc, lai apmainītu ceļazīmes! Šī likuma mešana mums izmaksā ne mazāk kā četrus tūkstošus litru benzīna, par laiku nemaz nerunājot. Kam vajadzīga šī papīru būšana?!

Atklāti sakot, uz šo jautājumu loģiski atbildēt nevarēja ne ministrijā, ne kurināmā apgādes bāzē. Pirmā brīdī uz to nevarēja atbildēt arī šī raksta autors. Bet, ilgāk padomājis, saprata. Proti, papīri ir vajadzīgi. Turklāt, jo vairāk šo kancelejas papīru, jo labāk. Mazāk jālauza galvu, kur ņemt iekuru.

A. ROĶĪTIS

Nieki — neizsmeļams izejvielu avots neatrisināmu problēmu radīšanai.

Iegūt izglītību dažkārt vieglāk nekā salāpīt tās robus.

Grāmatām piemīt arī medicīniskas īpašības — vienas aizdzina miegu, otras ieaiļā.

C. MELAMEDS

— KĀDĒĻ, NENOPLĒS KALENDĀRU!
— BAIL, KAS BŪS TĀLĀK.

— ATRADIS ĪSTO LAIKU — MUMS DARBA PĀRKĀRTOŠANA!

U. MEŽAVĪKS

— TAS GAN JAUNĪBĀ IR DISKOJISI!

G. VĪNDEDZIS

I. MELGAILIS

ŠIS UN TAS PAR ŠO UN TO

— Misis Smīta, cik jums brīnišķīgs mētelis! Kur to pirkāt?

— Ak, mājā mīša Brauna, tas taču ir ļoti vecs! Es to pirku pirms desmit gadiem. Pirms septiņiem gadiem mēteli pāršuvu, pirms trim pārkrāsoju, pērn piešuvu jaunas lentas, bet pagājušajā nedēļā mēteli kafejnīcā apmaiņīju.

Kalnu ezera krastā stāv tūristu grupa un klausās vietējā ledzīvotāja paskaidrojumus.

— Ezeram piemīt dīvalna īpašība, dārgie draugi, — kalnietis stāsta. — Ja, piemēram, otrs krasts no šejienes ir skaidri saredzams, tad tikai gaidiet lietu!

— Un ja krasts nav redzams?

— Tas nozīmē, ka jau liet.

Viesībās bagātā namā, kur paredzēts arī mājas koncerts, namamāte mūziklīm jautā:

— Vai jūs spēlējāt tikai vijoli!

— Nē, kundze, protu spēlēt arī klavieres.
— Lieliski! Tad jūs varēsīt pats sevi pavadīt!

Pie psihiatra.

— Doktor, reizēm man ir tāda sajūta, ka esmu pārvērties par zivi.

— Tas nekas. Tikai, kad sēžaties pie galda, pārbaudiet, vai ēdienā nav āķis.

Lietotu automašīnu veikala īpašnieks savam pārdevējam saka:

— Ja jums izdosies tikt valā no šī forda, es jūs saukšu par otru labāko pārdevēju valstī.

— Kas tad ir pirmais? — pārdevējs vaicā.

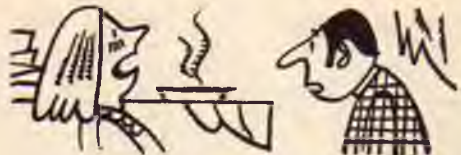
— Tas, kurš šo grabažu iesmērēja mums!

Jaunais vīrs atnāk mājās un atrod sievu raudam gaužas asaras.

— Kas noticis, dārgā! — vīrs satraukts jautā.

— Iešu atpakaļ pie mammas, — sieva šņukst.

— Kāpēc!

— Pirmkārt, šī nekārtība dzīvoklī mani padara traku, un, otrkārt, ēdieni, kurus gatavoju, man negaršo!

Skotu vieglatlēts gargabalnieks aizgājis pie ārsta uz apskati.

— Es ieteiktu jums veselības stāvokļa dēļ pāriet uz īsākām distancēm, — ārsts saka.

— Jā, doktor, esmu par to jau domājis, — skots atbild, — bet atvēsinošos dzērienus par velti izsniedz tikai maratonskrējējiem.

— Ko nozīmē šis gaišais mats uz tava uzvalka apkakles! — sieva aizdomīgi jautā.

— Tas nozīmē, ka tu neesi tīrījusi manu uzvalku kopš tā laika, kad vēl bijī gaišmate.

SĀNCENSĪBA

Sena indiešu paruna māca, ka nav svarīgi, vai čūska ir liela vai maza. Galvenais — vai tā ir indīga.

Septiņi nogalināti, desmiti smagā stāvoklī aizvesti uz slimnīcu, vairāk nekā astoņi simti apcietināti — varbūt atkal ir runa par kādu Dienvidāfrikas geto? Nē, šoreiz runa ir par Čili un par tās policijas nesenaļiem «vaļņdarbiem». Vai tās būtu lielas vai mazas, atrastos Dienvidāfrikā vai Latīņamerikā, diktatūras ir stipri līdzīgas cita citai — tādas pašas nūjas, tādas pašas gumijas lodes un tādas pašas asaru gāzes.

No pirmā acu uzmetiena viss izskatās pat pilnīgi vienāds. Tomēr policistu amatā ir meistari un zelti. Vieniem raksturīgs vēriens, otriem — kvalitāte. Dienvidāfrikas cietumos pilnveido galvenokārt «mehānisko apstrādi», t. i., tur joprojām sit krustā vai šķaida locekļus. Toties Čiles slepenie dienesti vairāk nodarbojas ar smadzeņu skalošanas tehniku. Kādas kurā vietā tradīcijas.

Čiles kārtības sargi krietni apsteidz savus Dienvidāfrikas amatbrāļus arī pēdu slēpšanā. Kā ziņo Venecuēlas laikraksts «Diario de Caracas», Pinočeta speciālo uzdevumu komandas «graujošo elementu» nolaupīšanā izmanto mašīnas ar viltotiem numuriem, apcietinātos pratina (saprota iemeslu dēļ) īpašos kon-

spiratīvos dzīvokļos, bet nobendēto likus no helikopteriem samet okeānā. Botas zēni Dienvidāfrikā strādā daudz rupjāk. Viņi šauj tieši no bruņutransportieriem un ir paši vainīgi, kad vēlāk avīzēs visa pasaule var redzēt, kā viņi nogalina bērnus.

Rasistiem ir priekšrocība citā jomā. Kamēr daži Čiles policisti pirms darba smērēja sejas ar tumšu krāsu, lai viņus nevarētu pazīt, Dienvidāfrikā atrada daudz efektīvāku maskēšanās paņēmieni. Tur pastiprināti vervē melnādainos palīgus, kurus izmanto, kad jāizrēķinās ar cīnītājiem par pilsoņu tiesībām. Par nelielu atlīdzību, protams. Nesen Pretorijas varasvīri pat apstiprināja oficiālu cenrādi — par vienu nodevību tiek maksāts 1000 randu, tas ir, apmēram 350 dolāri.

Ja ir vajadzīgs rezumējums, varam sacīt, ka pašlaik priekšgalā pēc punktiem ir Dienvidāfrikas speciālisti tautas nemiera apslāpēšanā. Mēneša laikā — pēc 12. jūnija — tur bez vēsts pazuduši 4000 cilvēku. Tas nav nieks. Iespējams tomēr, ka čīliešu amatbrāļi apstrīd šo rezultātu. It īpaši pēc masu aptvarstēm Santjago strādnieku priekšpilsētās. Bet atgriezīsimies pie indiešu parunas. Galu galā kāda nozīme ir tam, kura čūska lielāka, ja abas ir indīgas.

— SER, AMERIKA IR NEIEROBEŽOTU IESPĒJU ZEME. PIEMAKSĀJIET PAR ŠO AUTOMĀTU DIVDESMIT DOLĀRUS UN JŪS VARĒSIET APLAUPĪT BANKU PAR DIVSIMT DOLĀRIEM!

N. LISOGORSKIS
«Krokodil», Maskava

PASAULĒ

Dažās zemēs uzsākta enerģiska cīņa pret alkoholismu. Saskaņevānā [Kanādā] alkoholisko dzērienu lietošana publiskās vietās, kā arī dārzos pie privātām mājām, ir aizliegta. Norvēģijā stiprus dzērienus pārdod tikai 65 veikalos. Kolumbijā policijai ir tiesības apķīlāt piedzēruša šofera automobili.

Romas municipalitātes locekļi noteica, ka par autoinspektoriem drīkst ņemt tikai tādas sievietes, kuru augums pārsniedz 1,65m. Taču, izdarot pārbaudi, kuras mērķis bija noskaidrot sieviešu piemērotību autoinspektora amatam, atklājās, ka labākās sekmes bija augumā mazākajām sievietēm. Iepriekšējo lēmumu nācās revidēt.

Kādā Telavivas [Izraēlā] slimnīcā vajadzēja notikt operācijai. Paciente jau gulēja uz operācijas galdā, kad abi klātesošie ķirurgi uzsāka strīdu par labāko operā-

cijas veidu. Diskusija drīz pārgāja kaitiņā un pēc pusstundas ārsti atstāja operācijas zālī kā pacientli. Vienam bija izsista acs, otram — nervu šoks.

Kādas ASV universitātes psiholoģijas nodaļas speciālisti pētīja cilvēka paraksta formas atkarību no viņa psihiskā stāvokļa. Viņi nāca pie secinājuma, ka paraksts ir dvēseles spoguļs. Pēc patīkama notikuma vai sekmīgi pabeigta darba cilvēki parakstās lielākiem burtiem nekā parasti. Pēc piedzīvotas neveiksmes paraksta burti kļūst mazāki.

Kentukijas štata likumi nosaka, ka ikviens pilsoņa pienākums ir vismaz reizi mēnesī iet vannā vai pirtiņai.

Ziemeļkarolīnā likums aizliedz lamāties, atskaitot Sveina kalnus un Pīta līdzenumu, kur to atļauts darīt. Šajā štatā ir arī aizliegts sunim medīt vāveres.

99 g. v. Olivers Glenns un viņa sieva Kora Lija apprecējās 1904. g. 6. novembrī. Viņi ir pāris ar garāk laulības stāžu Amerikas Savienotajās Valstīs. Uz korespondenta jautājumu, kā viņiem izdevies nodzīvot laulībā vairāk nekā 80 gadus, Olivers atbildēja: «Glūži vienkārši, vajadzīga tikai mīlestība.

Viens no Londonas pasta laupītājiem 1963. gadā bija Ronald Bigzs, kas tagad dzīvo Brazīlijā. Nesen viņu tramvajā aplaupīja bandīti. Šo faktu viņš komentēja ar vienu vārdu «Nekautība!»

Kā konstatēja ASV Tieslietu ministrija, 1985. gadā banku darbinieki ir piesavinājušies 382 milj. dolāru, šai ziņā devīnkārt pārspējot profesionālos banku laupītājus

Kādā Londonas viesnīcā ar neveiksmi beidzās reklāmas pasākums, kura mērķis bija popularizēt jauno līdzekli kukaiņu apkarošanai. TV zvaigzne Diana Morāne, iezīstā no galvas līdz kā-

jām ar jauno līdzekli un tērpusies leoparda ādas apmetnī, atradās stikla būrī, kas bija pilns ar moskītiem. Diana tika cauri sveikā, bet 3000 moskīti izmuka no būra un metās vīrsu žurnālistiem, kas meklēja glābiņu bēgšanā.

Spānijā notika popmūzikas festivāls, kura laikā tika diskvalificēts kāds estrādes ansamblis. Žūrija savu rīcību motivēja ar to, ka dziedātāji teksti saturējuši pārāk daudz neķītrību. Ansamblis sevi dēvē par «Cicerons, Homers un tas, kas ir caurspīdīgs».

Hondurasas lielākajā cietumā Kundorā pēc ieslodzīto iniciatīvas notika šaha turnīrs starp cietumsargiem un arestantiem. Pēc saspringtās cīņas cietumsargi panāca nelielu pārsvaru, taču prieku par uzvaru aptumšoja fakts, ka mača laikā 12 ieslodzītie bija pazuduši bez pēdām.

Šajā numurā karikatūras zīmējis pēc V. Ardašova, D. Breikša, J. Briģa, L. Bulikova, L. Danilova, A. Lioņina, F. Makstenlaka, I. Maigalja, U. Mežavilka, E. Oja, I. Palikova, E. Rusmaja un A. Viņas tēmām.

S. PORSKI
«Szpilki», Varšava

— Pēc manām domām, tava atjaunināšanās kure ir jāpārtrauc, Onorē...
«Peuple», Šanbernā

— Ar milzu baudu pārcietu mūsu jaunās mūzikas apskatu!
«Stāršel», Sofija

«Urzica», Bukareste

— Jūs esat īsts laimes bērns. Tā iznāk, ka par nīlzirga uzbrukumu velosipēdistam zem ūdens mēs apdrošināšanu maksājam...
«New Yorker», Ņujorka

— Iedzeriet uz tām bailēm glāzi ūdens!
«Eulenspiegel», Berlīne

— Un tagad paklausīsimies jūsu versijas, jūs, mežoni!
«Pourquoi Pas!», Brisele

— Tas nav taisnīgi. Dzērām darba laikā, bet skaidrā jākļūst savā brīvībā!
«Dikobraza», Prāga

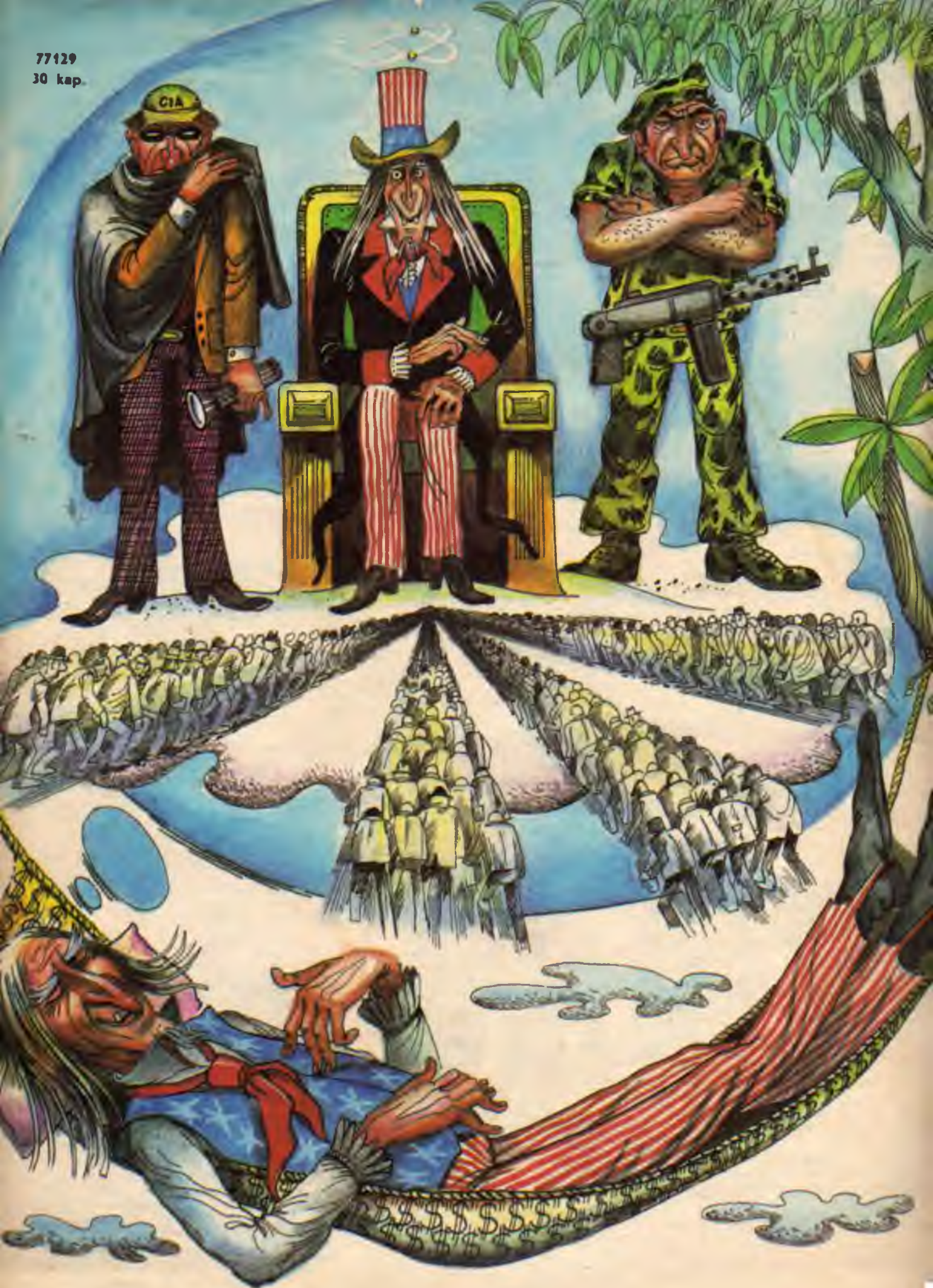
Tiešais vads.

«Ludas Matija», Budapešta

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), H. Grundulis, A. Ivanovskis, O. Mačs, S. Matisāns, E. Ošs, E. Rusmanis (galvenais māksl. redaktors), A. Sondors (atb. sekretārs), A. Vīte (galv. red. vietnieks). Tehniskais redaktors M. Survelis. LKP CK izdevniecība, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Redakcijas adrese: 226081, Rīga-81, ab. k. 19. Preses namā, Balasta dambī 3. Telefoni: galvenā redakcija, vietniekam, 443972, skaidrotājam, 443973.

Nodots salikšanai 07.08.86. Parakstīts iespiešanai 22.08.86. JT 00699. Formāts 70X100/8. Ofseta tehnika, 2,58 uzsk. iespiedl., 3,39 izd. l. Matiens 121 000 eks. Pasūt. Nr. 892. Iespiests Latvijas KP CK izdevniecības tipogrāfijā, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3.

Журнал сатиры и юмора «Дадазис» (Чертлополх). Выходит 2 раза в месяц на латышском языке. Издательство ЦК КП Латвии. 226081, г. Рига, Баласта дамбис 3. Адрес редакции: 226081, Рига-81, аб. к. 19. Редакция: 443972, редакционный: 443973.

Tēvoča Sema globālais pēcpusdienas snaudiens.